

Jeton Kelmendi

koha kur të ketë kohë

poezi

botimet
ideart

Jeton Kelmendi
Koha kur të ketë kohë

Jeton Kelmendi

Koha kur të ketë kohë

Poezi

Tiranë
2009

“Të besosh domethënë të jetosh (...) Besimi është e vetmja gjë që qenësisht është e jona.”

Nena Tereze

I

Te dera e zemrës një dimër
fjale pret pranverën

PËRTEJ VETVETES JETONTE

*Tani ka ardhur tek vetvetja dhe jeton me engjëjt
(Nënës Terezë)*

Sa vjet kaluan
Nga një shkuarje e madhe
Përtej vetes jetonte një mrekulli Albanika
Me dy shpirtra
Njërin për zotin tjetrin për njerëzimin

Ishte pak Gonxhe, pak Kalkutë
Më shumë Albanika e më shumë dritë
Njerëzimit
Lutej dhe bëhej vetë
Lutja

Ilirika
Nëna jonë Terezë
Me 1978 paqja të ra në emër
At vjet nëno
Unë erdha në këtë botë
Tash
Kur më duhet krenaria
Shkoj në Krujë te Kastriotët
E i thërras Gjergjit
Kur më duhet një yll
Universi
Dal në Kodër të Diellit

I bëj zë Rugovës
Nëna jonë Terezë
Me lutjen tënde kam rënë e jam
Zgjuar
Dardan
Engjëjt që jetojnë në qiell
Buzëqeshën dhe pritën
Shkuarjen tënde
Të madhe
Sa vjet u bënë
Dhe atdheu po bëhet gati
Për një ditë tjetër
Albanika
Vazhdo lutu për njerëzimin
Jetimët tu
Për tokën e shtrenjtë
Që i thonë
ILIRI

Kaluan sa mote
Që shkove
Këndeje po vijnë do tjerë
Gonxhe
“E di një fjalë prej guri”
E mësova n’Shkrel
Edhe një pallat ëndrrash e kam diku
Tha Kadare
E tash
Bekoj edhe gjurmët e Prekazit
E të Gllogjanit

Ato zhgjëndrra i pamë me sy
Ati ynë në qiell
Na shikon me simpati

Thuaje edhe një fjalë
Shqip
Zoti e bekoftë Arbërinë
Ndize një kandil
Ndriçoje atdheun
Ilirikase
Kjo është e para
Çdokush e din
Nënë ti je vetë drita

Shkuarja nuk është e lakmueshme
Për kurrkënd
Veç kur shkohet si ti nënë
Është shkuarje e mrekullueshme

Edhe Jezusi dinte për albanët
Po moti i keq na pat marrë
E çka t'i bësh fatit t'zi
Fqinjët na qëlluan të tillë

Përtej vetes ke jetuar
Dhe tani ke ardhur po jeton në vetveten
Përjetësi
Bashkë me engjëjt

Të ardhmen tonë të nesërme

Sillna sot

Lutu bre Nënë edhe një herë
Se dhjetori m'ka frikësuar
E nuk di çka po më shohin sytë

Më bëhet se të ftohtit të Dardanisë
Po i vonohet pranvera
Dardanika
Mos harro edhe katër pjesë
T'ndara
Nënë, ti je emri ynë që shndrit në qiell
E tokë

Fillimdhjetor 2007, Bruksel

NJË ANDJE M'I KUJTOI KUFIJTË

Me i hesht qetësisë
Tek hëna i bën dritë kufirit
I ramë në gjurmë vetvetes
Tue mendue për lirinë
Duke prekur si vashën
N'fillet e dashurisë

Ah sa mirë erret
Nesër
Mbrëma
I thoshim njëri tjetrit
Të nesërmen mbërrinim atje ku duhej

Me i ndie krejt dhimbjet
E gëzimit
Atëherë jam mësuar si terri i përzien
Kufijtë
E sot vetëm i thyej andjet

Larg vetes larg atdheut

Andjet e mia
Pak të pafata e pak t'thyera
Edhe pse kurrë s'heshta me to
Kurrë s'ti fala ditët as netët
Shekulli i ri i andjeve

Toka e bukës sot e bën edhe
Lirinë
E unë argati i lodhur
Larg jam
Sa larg sonte dhe vetëm

Çka ish me i thënë paslufte

Me t'marrë malli për nënën
Me thirr si je mësuar
N'fëmijëri
Nanë

Një kufi që na ndau e shkelëm
E sonte shkruaj me andje
E masë
Mijëra kilometra deri te guri
Ku m'piku fjala

Sonte fillikat vetëm dhe i bëj presion
Fjalës
Ah sa larg jemi
Unë e ti atdhe

DASHURIA BANON ME QIRA

Sa shihet
Dashuria banon me qira
Mbyllet në një pikë
Dhe i tkurr majat
E mendimit

Luan me ditët si me figurat e shahut
Kur të vijë fundi
Pa fitues
Atëherë
S'mbetet më veç një lojë
Tjetër

PASION

Është e çuditshme se si
Gjithmonë
Shkuarjet e kanë një të veten tjetër
Pastaj
E ne s' dimë ku shkojnë
Ato
Mëllenjat e gjakut ndezin
Çka thonë
Kur drita i përzien
Kufijtë
As fjalë s' bëhet për ritet
As skenar për lojë
Tek ti banon një mendim imi
Si era malin
Dëgjoj hapat e tu
Si vjen si më i madhi qejf
Hej
Kur e ke at mbërritje
At stacionin e zbritjes
Ku me të pritë një minutë imi
E koha fillon të ecën
Ndryshe
Atëherë nis jeta

MBRETESHA E NATËS

Nuk të mbërrin dora ime
Sonte
As sytë s' mbërrin as deri
Afër qytetit tënd
Mbretëreshë
Ke diçka në brendinë time
Ose më ka zënë orë e ligë

Sytë e natës po vetëtojnë
Po e zbardhin qiellin e mendimit
Deri mbi ty
As që ka mbërritje
Në mbretërinë e natës
Vakiçare
Nuk të takojnë hijet e dorëzgjatjes

Mbrëmja e sontme pa mbretëreshë

DO TË BËHEMI NESËR

Udhë bëra me vite deri sonte
E prapë s'të mbërrina me dorën time

Çdo gjë rri sikur dje
Apo edhe sot
Vetëm unë dhe ti do të bëhemi
Të nesërm

PSE MA MBAN MINUTËN TIM

Tani
Është diçka e imja e jotja
E sotit
E kush e di kah e ka rrugën
Kah e frynë fryma

Është shfaqur diku si pikë çuditëse
Herëve tjera
I kishte dalë vetes dore dhe i binte rrotull
Ardhjes e shkuarjes

Tani
Është diku tek unë diku
Tek ti
Po ku ta takojmë ndërmjet dy mureve
Të katër syve

Ka nis me marrë frymë
Zemërimi
Ardhjet po janë të vona

Pse ma mbanë minutën time

Tani
Po të pres ty edhe veten
Ku ta di unë
Kur i vinë shkuarjet minutës sime

QEFJI ËSHTE MBRETI I NJERËZIMIT

Meraku
I ka shpërfillur të gjitha
Rrugët e njerëzimit
Me magjinë e vet të zë
Pat
Shkoj pastaj tërë jetën pas

Prapë
S'të mjafton as kënga ime
Të nesërmes
Për sotën të fala i çon

Mbretëria e qejfit s'i di kufijtë
Nëse i ka diku
Drejt fundit të saj
Mundemi veç të nisemi

Qejfi është mbret imi dhe yti
Në ishullin me ngjyra
Jete
E dashurie

22.10.2007, Auderghem

FILLIMI

Paksa i llastuar
Del prej natyrës nismëtare
Pastaj i kapërcen krejt kufijtë
Dhe asnjë pikë s'e lë pa i ra
Rreth e rrotull

Anatemë
Shumë herë e mbetur banore
E ëndrrës
Qendrën e ka përtej vetes
Qoshkun tek në anën tjetër
Fillimi
Është kulla pa mure
Pa kulm
Themeli
Aty ku ia fillon ti

SHKRIM PAS MESNATE

Në letrën me pika të kuqe
Ku datat i shkruaj
Dhe vakitë
Pështyva
Fjalën e madhe Liri
Dhe sërish më doli gjumi
Ëndrrakeq
Prapë i shkrova letër
Vetmisë time të trentë
Tung nga
Unë
I yti Atdhe

Më teproi mjaftë kohë deri
Nesër
Hej sa e gjatë është nata
E letrave

Tung vetmi
Me laps e pa kurrfarë ideje
Takohem me ty
Ku zë as cik s'bën
As tash nuk po kuptohemi

Ani de
Që gjuhën e shpirtit

Mallin e Dardanisë
Po m'i merr
Në një varg timin vares
Dhe ndjehesh artistik

Tung pra
Më ka mbetur edhe mjaft kohë
Deri nesër

II.

Dashuri mësomë si me dashtë

DASHURI MËSOMË SI ME DASHTË

Kam vrapuar
Ditë e natë nëpër vite e dekada
Jetës sime
Dhe luajtur kam bukur shumë me të
E shpesh hile m'ka bërë
Krejt vonë diku
E kam marr vesh po nejse ma

Henes
Tash më ka ra ndërmend diçka
E unë po matem me veten
Kam veç një gjë me t'u drejtua
Dashuri
Mësomë si me dashtë
Se mendja ma merr nuk a vonë
Vonë s'është kurrë
Thonë
Po unë nuk i besoj ma kësaj
Të besoj ty si fëmija përrallës

Mësomë
Ama
Si me dashtë
Jo m'u dashurua

Edhe nëna

Më pat mësuar si me ec
Po krejt jeta m'shkoi vrap
Vrap
Njëherë dej u rrita
Vrap
Me u kthye prej maleve
Aiii
Sa rruga deri te ti sonte
Mësomë
Tash pa hile dashuri
Sa me dashtë

Në modë është
Me marrë njëfarë tisi të hollë
Të mendimi
E sytë me i sjell rrotull
Diku pak
E diku më shumë
Me u marrë erë luleve të njerëzimit
Femër
Krejtësisht pa kurrfarë orarit
Dashuri
Mësomë kur me dashtë

Tanë janë çuar në këmbë
Secili
Sipas kutit të vet matë
Rëndësinë e kohës së rrugëshkurtës
Derisa disa nuk flasin të tjerë thonë
Ç'është një e zezë

Duan veç ata që janë primitivë e koha
I ka shkel
Me dashtë a si m'u deh me raki
E çka tjetër s'thonë
Dashuri
Mësomë pse me dashtë

SA TË JESH NATË JE IMJA

Atje është perandoria e vakive
Dhe si ti që je e gjithmonshme
Bukë fjale
S'ka tjetër që rritet
Hesht
Apo flet
Zakonet tua nuk shtrihen përtej
T'miave
Për mua sa të kesh kohë
Natë e së premtës
Je imja
Me krejt çka ke që janë
Për poetin
Ky është varianti i parë
Duket
I provave bërthamore të muzave
E unë e ti
Ishim veç një herë zjarr
Ma thotë mendja
As që është për t'u besuar netëve
Ama pak a shumë
Sa të kesh kohë je
Imja
Fjala që shkrova për ty
Princeshë
Është apo jo

Letërnjoftimi i një vakie
Atje ne skajin tjetër të dhomës
Sigurisht
Vjeshta promovoj kryenatën e vet
Dhe derisa gjithçka
Po ndalej në një pikë
Unë fillova të shkruaj pa
Pika
Tani që përsëris këto vargje
Mendja
Më shkon
Tek ajo pikë

TI JE PIKA MË E LARTË E JETËS ALBANA

Marshuan ditë e javë e muaj
Aq larg apo s'të pa syri
Ti i ke tana fajet Albana
Rrugët e jetës kah çojnë
Të shoh veç ëndërr
Vjetërsirat
Vjetrohen edhe më shumë
Mendja ma thotë se nuk jam
Dikushi
Që mundi me të dashtë më së forti
Albana
Por ti edhe hijen e ke të bukur
Sa
Të bën me të dashtë

II

Pasha mua
Edhe vargu është më gjallë me ty
Por çka t'i bësh
Hëna po merrte n'mot të ligë
E moti
Nuk m'i duhet fjalës
Sa të vjetra i ke gjërat
Do të vjetrohen edhe më
Mezi na solli deri këtu

Sotja
Shkojnë e vinë kohërat
Deshi kush a s'deshi
Albana
Ti je pika më e lartë e gëzimit

III

Kur të kthehen shkuarjet
Kohët kur të kenë kohë
Do t'ja shpjegoj vetes
Emrin tënd dhe gjakun tim
Si rrah nëpër damarët
Rugovisht

Sa të vjen një ditë e jotja
Albana ime
Edhe më shumë kam me t'dashtë

E për sot s'mundem tjetër
Munda vetëm kaq
Dhe këtu po i vë presje

NË VEND TË PËRGJIGJES

Ishte rrugëtim i zekthët
Gjithçka merrte me vete
Shkuarjet ardhjet pritjet mos pritjet
E ti
Ëndërroje më shumë lirikë
Për dashurinë

Ndodhi
Që të gjitha drejtimet kishin një rrugë
Të përbashkët
E ti prapë i pe e s'ja prishe
Qejfin ëndrrës

Ç'kërkon tani nga zhgjëndrra

Pastaj
E djeshmja bëhet e pardjeshme
E nesërmja sot
Ti je e djeshme pasdite
Ketë besoj e di ti

Kujtoje
Ishte rrugëtim i zekthët
Të shkuarat të ardhurat të priturat
Të djeshmet
Të sotshmet

Të gjitha të miat i mori me vete
Dhe i deponoi larg meje
Larg teje
Një asgjë që gjithnjë ia kam pasur
Frikën

E sot
Sot është tepër vonë

15 nëntor, Bruksel 2007

KA ME T'MBËRRI NJË ARDHJE

Loja ka më shumë rregulla
Se teoria e zotërimit
E vargu i poezisë

Është më e komplikuar se kaq

Natës kur i duhet terri
Rrugëtoj në avionin e mendimeve
Vend për vend lë nga një minutë
Timin
Minutë tëndin

Të dera e zemrës
Një dimër fjale
Pret pranverën

Se
Ardhja ime
Ka me t'i mbërri tana majet
Ka me t'gëzua pa masë

Bukuresht prill 2008

PROTESTË

Ia shterëm edhe orët e fundit
Kësaj dite
Gjithkah më çoi mendja hap pas hapi
Kurse
Ti je vonuar
Derisa fjala po matet pas hijes
Tënde
Pashë në orën e murit
E diela ia dorëzoi komandën
Javës tjetër

Më bëhej
Ca minuta më rrëshqisnin nga gishtat
E dorës
E zemra t'i hapi dyert
Prej atij hapi që s'e bëre kurrë

Ku janë fajet
Te cilat zhgjëndrra ngatërruar t'u kanë
Këmbët
Tek i përzien koha kujtimet

Pse varg më shqetëson bash sonte
Kur atdheun e vashën i kam
Larg
Edhe veten e kam larg tepër larg

Më erdhi fjala që kurrë s'e them
Sa Maja MonteVeres ma ngriti
Mëllërin
E ti mike vazhdo flej larg
Meje

Zakonisht
Natën je më së largu
Kapërcen tërë kufijtë e mi
E unë
Vetëm po heshti dhe luaj
Me ditët

Londër 20 Maj 2008

SA MIRË ME QENË SHQIPTAR

Interesant

Vishet zotëri mendimi kur mendoj
Për ty
Nuk duket fare i kuq
Dhe sa luftën e kapërceve deri më sot
Te ti Atdhe e kam fjalën

Edhe diçka

E kam edhe një Nënë Terezë
Që me nder e thërras Nanë
Tanë bota ma ka lakmi
E ajo lutet për ne
Dhe ata para nesh
Dhe ata pas nesh

Përcjell me vëmendje ata që shkuan
Përpjetë në qiell
Si emra që luajtën rol të madh
I bëj ftesë zonjës fjalë
Dhe me shpatën e Gjergjit çliroj
Ishullin tim të hidhërimit

“Sa mirë me qenë shqiptar”

Interesante

Kostumet e të menduarit

Shqip
Për një pikëpresje
Ia vë vargut dhe pushoj
Të mos dëgjoj keq
Sytë e zërit i zë me duar

Veç bardh
Bardh ka të qenit shqiptar

DIKU JASHTË

*Egoja e shpirtit të një personazhi
Ose performancë përmasash gjigante*

Kam vendosur
Siç thuhet
Me një mendje
Me i kalua rrugët e gjata
Deri te porta e shpirtit
Tënd
E ti po deshe më bëj
Konak

Nëse më zë vapa e verës
Sate të nxehtë
Hape pak dritaren e zemrës
Të hyjë pak freski
Fjale
Po deshe t'më bësh vend
Bëj
Të jem pak komod
Jo veç
Sa për t'srehuar kokën

Në pasqyrën e syve
Më bëhet se jam yll i qiellit
Të mendimeve tua

Ndoshta
Ndodh që siç thonë
Fryma
Hyn për vesh t'gjilpërës
Nëse ta merr mendja mbylle portën
E shpirtit

Me shkronja të kuqe shkruaj
Emrin tim dhe vendose në derën
E shpirtit tënd
Atëherë dihet se ajo kullë
Ka një zot shtëpie

III.

Ti nuk je as vargu
im as fjala jote

TI NUK JE AS VARGU IM AS FJALA JOTE

Kapërceu edhe ky muaj
Të gjitha ngjyrat i ke parë
Drejt meje
Kurse rrugët e jetës larg
Më largojnë prej teje

Duel nga vetja
Vetmia e ditëve
Rrugëtimit të fjalës për te ti
Hej
Dikur sa Maja MonteVeres
Bukuria jote ngjitej

Unë ideal kisha ardhjen tënde
E ti fshiheshe nga unë
E nga vetja

Çka është idealja
Tani s'e di më veç
Në mes cilëve kufij banon
Për të mbrojtur vijat e veta
Pse më ike varg
Tani kur jemi larguar njëri-tjetrit
E djeshmja nuk kthehet më

Rendi me ra

Edhe pse kurrë s'jam renditur
Shkuarjeve
Kapërceva vetëm heshtjen tënde
E sot
Larguar jemi

Çdoherë ndaleshe kur doje
Largësinë
Tani që jemi n'tënden
Ec e mbërrije kohën
Ti nuk je më as vargu im
As fjala jote

HUTI OSE NDALIM TE PIKA ZERO

Manifestoj të dielave
Cakërrroj dy mendime si dy gota
Njëren për ty e tjetren për mua
Tëndin

Kapërcen e kthehet prapë zemërimi
Të dielave të mia me nga një
Çerek kujtese

Sa për ta ditur lojën e cakërrimeve

Më alarmon koha
Pas orës dymbëdhjetë
Për një çast me ty e sa të dielat
Kanë kaluar

Numëroj vetëm javët
Prej javës
Tënde shfaqen një mijë e një
Mendime
Në drejtim tëndin
Ti je larg tani

Gëzohem të dielave
Lexoj qejfin tim me shkronjat tua
Që atë ditë marr nga pak te ti

Kur do ta kem në dorë
Çelësin e zemrës
Do ta hap derën e kohës dhe unë e ti
Do të bëhemi bashkë
E hëna

PËR DARDANINË

Kohën e kam kornizë
Ty fotografi
Varë të kam
Në ballë të mendjes
Në zemër të zemrës

Shihni sa mirë rri Dardana

GJITHMONË KA DIÇKA PËRTEJ

Sado në cokol je
Gjithmonë ka diçka përtej
Nuk mendoj vetëm për kufij lirish
Së vegjlish
As për përmasat e një dashurie
Që kapërcen
Tana dashuritë e mundshme

Ka diçka përtej thonë
Jo vetëm imagjinata që mbërrin
Shumëku dhe ti që je bërë
E përjetshme
Fjalë
Por gjithmonë ka diçka edhe
Më tej
Edhe më tej se përtej

Matanë majës matanë
Teje
Sa shihet
E paqena banon në shtëpinë e vet
Kapërcejnë të paardhurat
Thërret e nesërmja
Te ti nuk ka më kronika të bukura
As lojë britmash
Ka diçka edhe më përtej
Ti ose diçka jotja

LOJA E JETËS ËSHTË SI SHAHU

Loja e zhgëndrrave nis si shahu
Kur luhet ka shanse
Të ndihesh fitimtar
Se edhe humbja është pjesë
E lojës

Në gjithë at fushëbetejë
Pat
Është kur të zë
Si jeta
S'ke kah luan ma

Dallimi i vetëm
Qëndron
Se në jetë
Ka vetëm
Një lojë
Dhe fitorja është
Më e ndjeshme

MË ÇONI APO BINI SI E KENI RADHËN

I vura re mendimet

I mbledha fjalët e shpirtit
Në një çantë dore
E i lash vetëm, me një anë
Më leni të qetë tash

Disa
Më erdhën pas hijes
Të tjerat mbërrin para
Meje
Te shtrati im ku flenë edhe ato

I numërova krejt shkuarjet
Ardhjet po ashtu
Me kujdes i barazova
Më çoni apo bini tash
Si e keni rendin

I vura re mendimet
Zbardhë ishin flokëve, për një ditë
Dhe më erdhën bashkë me ëndrrën
Në takim me vajzën
Tung shpirt për sonte

Ua mbylla veshtë syve
Fjeta
Minat të mos dëgjojë shikimi

ARDHJA LAJMËRON VETVETEN

Kohë pas kohe
I ftoj të gjitha bukuritë
Gëzimet e hidhërimet
Të bardhën e të zezën e të kuqen
E tjerat e tjerat
Dhe i vë kryq
Para fjalës dhe u falem

Ato e kanë zotin e vet
Të besimit
U lutem për pak motive
Sa të shoh pak përtej jetës

Jeta
Po m'përfton
Sikur stinët janë kah ecin
Përpara
Dhe një këngë dashurie
Më trishton
Bukur

Ardhja lajmëron
Po vjen me hapa
Sa vera

DASHURIA NUK E KA NGJYRËZEZËN

Dashuria nuk e ka ngjyrëzezën
Edhe kur ta zi mendjen
Edhe kur kufij të i ka përtej realizimit

As të bardhën s' e ka krejt të bardhë
Kur shikon kuq
E turbullojmë prej
Egos

Me pi për pikë të qejfit
Verë të zezë
Nuk do të thotë asgjë

Gjërat e shpirtit
Shumë herë
Të zeza i quajmë
Nga ngjyra jonë

NJËHERË RRUGËTIMIN E KISHIM TË PËRBASHKËT

*“Kjo dashuri e gjitha, kaq e gjallë akoma
Dhe e puthur njëherë nga dielli
Është e imja është e jotja”*

Jacques Prevert

Nga të gjitha rrugëtimet
Vjen
Me nga një kthim më shumë
Ku m’e ditë
Te cila ëndërr jemi takuar
Cilën ditë duheshim
Në çdo lëvizje
Të syve
Shfaqja jonë bëhej më papritur

Të gjitha drejtimet tua
Më ndiqnin
Një natë vetmie
Të ftohtë në Paris
U bë nata më fantastike
Nata më e madhe
Typ u rrëzuan tana ëndrrat
Një rrugëtim e nisëm bashkë

Me asgjë tjetër
Nuk matet dashuria
Pos shpirtit

Të gjitha rrugët janë
Të kalueshme
Veç mbaje mend
Formulën
Që si rezultat
Na bashkoi mua e ty

Te shtëpia ime
Çdo të shtunë të fundit
Tetori
Trokasin në derë
Mendime
Thërrasin muzat
Mike
Krejt jeta është një rrugë
E shkurtër
Ne vetëm një natë kishim
Të përbashkët
Sa e gjatë
Sa e shkurtë
Sa brilant ishin dy tre hapa
Rrugëtim me ty

2 tetor 2008, Paris

LETËRSHKRIM

Disi lojë e frikshme
Në stadiumin e ëndrrave
Dhe ditën e sotshme

Diçka nuk po luan si duhet

Para syve po m' duket e zhduket
Një lëmsh
Me ngjyra të ndezta
Ku e ke ngjyrën tënde
E timen
Veç atë s' e shoh

Dil tani
Takohemi te udhëkryqi
I mistikave
Ku janë kah presin
Anët orientuese

Besoj do ta gjejmë veten atje

Të gjitha rrugët e mendimit
Po m' çojnë kah ti
E unë s' e gjej dot takimin

Pak të largëta rrugët tona

Në ishullin e mendimit
Dhe dije
Sa afër më je
Kurrë më afër se sot

IV

Parakalim

PARAKALIM

Rreth e rrotull sillet
E nesërmja
E një ëndrre të mirë

Nëpër vargjet e poezisë
Kapërcejnë më të mirat
Që i kam për ty
Jetë

Mal pas mali
Deri në një fushë tjetër

Maje pas maje
Takohen
Dashuritë e kohës

Këmba këmbës
Po shkojmë
Po ecim drejt vetvetes

Kalo ti e para
Unë pastaj
Hijet tona e kështu me radhë

NATA BRILANTE E LONDRËS

Po trokasin mendime
Të përziera
Për princeshën
Natën në Londër
Rrugën që na largoi
Gjithçka ka ndërruar adresë
Deri tek ajo
Largësia matet me qindra kilometra

Janë ditë të një
Kalimtari
Largësitë janë zhdukur
Afërsitë janë larguar
Liria e një fjale
Shkëlqen
Mendimet tjera përpiqen
Me retë

Është princesha
E krejt dashurive
At ngjarje vetë e ka shpallë
Kryevepër
Artin më brilant

Që at ditë asnjë rrugë s'më çon tek ajo

Londër 2008

SI MERR FRYMË POETI

(Baki Ymerit)

Në buzëqeshjen e tij
Rritet dashuria
Dhe ritmet estetike
Të artit

Rrugët me copëza historie
Bukurojnë me Bukureshtin
E fjala bie për Asdrenin
Rilindësit me rend
Poeti qesh me dashuri
Dhe flet për
Poezinë
Si gjëja më shpirtërore e jetës

Si merr frymë poeti

At ditë
Pranverë kishte mbërrit edhe
Në sytë e tij
Ma paske sjell pak mall
Atdheut tha
Frymë lirie

Merr frymë thellë poeti

Një shi imcak
Lag mendimet për artin
Dy bukureshtare
Kapërcejnë fjalën
Dhe hyjnë në dyqan

Frymëmarrja i buzëqesh poetit

TANA MENDIMET E MIA PËR LYRËN

Derisa
Njëra më flet për ritet
E hidhërimit
Larg rri prej dashurie
Në do kesh hair nga
Vetja
Tjetra
Ma trupon udhën
Me një krah shpendi të bardhë
Në tavan të qiellit
Zë vend
E buzëqesh me mua si me personazhin
Komik
Të teatrit antik
Duaj me dije lum njeriu

Një mendim
Krejt tjetër nga fizionomia
E të menduarit
Të zakonshëm
Rri drejt
Kur është për t'u kërrusur
Më thotë
E kërrusu
Atëherë kur rrihet drejt

Tana këto
E shumë tjera që thuhën
E s'tuhën
Rrapëllojnë për ty
Lyra
E unë kam veç
Pak fjalë
Në mos tjetër bëhu
Varg
Se bëhesh njëherë e imja

TRIDHJETË PRANVERA

Një sekondë
Përshkrimi i kësaj formule
Por prova shumë e gjatë
Rrugët t'i lodhë
T'i hapësh tridhjetë dyer pranverash
Është njësoj
Si t' mbash po aq vera
Në xhep
Pranverat janë si dashuritë
Sa të mëdhenj janë lisat
Të gjatë
Por dimrat që lash pas
Janë më të gjatë më të bardhë
Një përshkrim i gjatë
Sado i gjatë
Nuk përshkruan të gjitha ndodhitë
Vetëm një pranverë
Është më e gjatë se përshkrimi
Se gëzimi
Se hidhërimi
Sa herë janë takuar e ndarë
Nata e dita
E bardha e zeza
Si dëshmitar
S'mbaj mend më shumë se një
Udhëtim maratonik

Nëpër një rrugë që të merr
Me veti
Në kokë
Tana trokitjet në derë t'kësaj pranvere
Më kërcasin
Ajo formula e shpejtë
Në fjalë më hyn
E çuditshme por e vërtetë
Gjithë ato stinë
Barazi me një fjalë
Goje

27 nëntor 2008 Liege Belgium

SHIKO VAJZË

Nëse lehtë të shkon buza
Në gaz
S'mund të kesh dashuri artistike
Qysh prej shikimeve të para
Arti është përplot me barriera
Ta kapërcesh vetveten
Artisti do edhe më shumë
Për ta prekur artin
Po s'qe kapërcyese e mirë
Dhe zonjushë e rëndë
Nuk e meriton
Artistin
A e di ku banon mundësia
Përtej fjalës
Përtej durimit e fuqisë
Edhe më larg se e pakufishmja
Duhet ta mbash larg
Shikimin
Pa i harruar afërsitë
Mos u bëfsh vetë
Veprimi
Nuk ke me qenë varg
Për mua
As shpirt për artistin
Dije
Duhet ta motivosh kuq

Dashurinë
Deri ta prek skajin e lirisë
Shkrimtari është zëri më i vështirë
Që t' del nga
Buzëqeshja

Strasburg, Prill 2009

NATË VJESHTE NË PARIS

Orët e vona mbledhin mendimet
Qetësia vetëm kalon rrugët
Gjumi ka mërguar
Unë jam poet
Ku të pres princeshë
Te cili varg

Në saje tënden Lida
Vjeshta mbërriti në Paris
Loja është më e bukura në mesnatë
Hej
Jam poet mos harro
Kur të pres
Në cilën orë

Zgjuarjet me një ballo ngjyrash
Të përziera si valët
Gumëzhijnë mendimeve të mia
Ketë natë gjumin bëjmë të pagjumë
Poet jam
Te cila pikë je ndalur
Mendimet dhe orët u bënë art
Kënga ua hapi derën hyrjeve
E nata ishte mysafire e qytetit
Poet më thonë

Nata e vjeshtës në Paris
Vjen vetëm kështu

Paris 3 tetor 2008

ETJA E MALLIT

Në ditën e tretë
Të marsit
E muer etja mallin
Për
Një pikë ujë fjale
Që del
Prej buzëve të saj

Mendimet e kaltra
Për tre sekonda
Më çojnë pas gjurmëve
Të ardhjes
Ëndrrës po ia kam frikën
Dhe sot vendosa
Të eci
Përpjetë mendimeve

Trup e tërthuer
Takoi nga një ide për ty
Nga një largësi për mua

Motive me brilantinë
Dhe mendime triumfale
Më mbajnë afër
Teje

KUR ZGJOHEN FJETJET

Ç'janë drita e terri
Ditëve tona
Na mësuan rrugët e jetës

Nuk jemi më ata të parët

Prej vetmisë tënde
Do dalësh ndoshta
Të mbash rrugës sate
“ec me kohën”
Ose rrugëtimet do të çojnë
Udhëve të veta

Jemi rrugëtarë tanë jetën

Priju zhgjëndrrave
Sa ta bësh hapin
E parë

Një milimetër ngrite zërin
Sa ta kapërcesh mundësinë

Në anën tjetër krojet ecin
Rrugës vetë

Ec

Mos i prit
Kur
Do të zgjohen fjetjet

SHËTITJE NË HAJLË

(Fadil Hysajt, Adem Shkreli dhe Fatos Lajçit)

Kur kaluat pas maje
Lodhjet ku i latë
Ecshi si për t'u takuar me mendimet

Fryma e Hajlës ua daktisi shikimet
U shkepi nga një krenari
Bregut të Besnikut
Dromodolit të Rizë Zymerit
Malajve të Ibrahim Ukës
Të fisnohet syri
Rugovës gjithandej
Shpatijeve e majave nga një varg
Shkreli
Shihni
Vera si zbret nga sytë
Dhe bëhet verë-bjeshka

Përtej majave maje tjera
Kështu e ka Rugova

Tek përpiqen drita e terri
Fishkëllimë lëshojnë pishat
E brigjet
Natyra ushqehet me bukurinë e vet

RRUGË E MBARË ZONJUSHE

Nuk ka më ditë ndeje
Ditë shkuarje është zonjushë
Sot
Koha pra erdhi
Të shkoj të iki të largohem nga sytë
Nëse të mungon romanca
Hyn në tren udhëtojmë bashkë
Nuk ka shkuarje
Shikimet i ke në vend të duhur
Art e dashuri e rrugëtime
Do të jenë bashkë
Topi është te ti
Në fushën tënde të lojës

Mirësevjen zonjushë
Gjithçka është e përbashkët
Tani

NJERIU

Mbasi e pa hijen e vet
Trupit ia bëri pyetje
Pse njeri
S'je tjetërkush

V
Hej jetë

PEIZAZH IMAGJINAR PËR NJË KOHË TË MIRË

1

Më vjen keq kohë
E mirë
Që të pritëm e s'na erdhe
Edhe pse natyra më e gjallë me ty
Në mendje
Erdhëm e shkuam jetës
Deri sot
Ani çka nëse je e vonshme
E mirë je e mbarë
Me dashuri vjen
E bashkohesh
Si një dashuri e plotë

2

Interesante janë
Peizazhet tua
Natyrë e gjallë me shpresë
Për jetën
Banuar nga dy figura
Zonjusha dhe ëndrra ime
Të dyja të padukshme
Por e di se janë atje
Diku përtej

Meje
Përtej shikimit
Kohë e mirë
Si t'ia bëjmë të duken
Bashkë

3

Koha e imagjinuar
Varg i shkruar në letër
Kjo nuk është veç puna e shkrimtarit
Liri shkruar krejt lirive
Dashuria është
Më e lart se tana majat
E mendimit
Në lëndina të atdheut
E dua kohën e mirë
Më prit fjalë
Se më tretën largësitë

4

Janë drita të ndezura
Rrugëtar
Të bëjnë dritë natës
Mendimet e bardha
Të zemrës
Dhe pas kaq gjatë pritje
Me të drejtë
Duhet një kohë e mirë

Një shkrim i mirë
Dhe dukje
Si duhet dukur gjërat

5

Teksti i parrëfyer
Për jetën e dikurshme
Troket në dyert e harrimit
Kohët e shkuara
Një fjalë që shumë e kam
Dashur
Me zili e ruaj
Dhe s'ia them kujt
As vetes
Në një kohë të mirë
Do ta them ty

Luksemburg 04, prill 2009

DY ZONJAT E MIA

Larg jemi njëri tjetrit
Shumë larg
Dhe i vetmuar unë
E vetme ti
Tani kjo natë mbyllet në ty
Fillikat vetëm

Diçka
Po më troket në mendje
Të njëjtën trokitje
Po e ndjen poezia
Princeshë
Prite
Te ti po vjen një fjalë
Imja
Tanimë s'je vetëm
Jeni dy zonja

Njëra del nga goja
Tjetra nga zemra
Bashkohuni sonte
Dy zonjat e mia

*

T'më ndjesh mua
Duhet ta veshësh fjalën

Zhvishe terrin
Vajzë
Mos harro mesengjerin
Ketë komunikim tani
Ti s'je më vetëm

Shko fli tash
Mua e poezinë
Na ke në shtrat

NË QIELLIN E ZEMRËS

Diçka tek unë diçka te ti
Të zakonshmen e t'pazakonshmes
Me qëllimin më të mirë
Dashurinë më të madhe
Pa hile pa mëdyshje
Krejt siç janë
Pa fije ndryshimi
I mbaj në një varg me ty

Hej
Duhet të sillesh rrotull mendjes sate
Të takohesh në pikën më të lartë
Me veprimin
T'i shohësh tana anët
Ta bindësh veten
Sa shumë të kam ruajtur
Në qiellin e zemrës

*

Shkruar të kam si një baladë
Me sa dije kam
Me shkronja të pashlyeshme
Arti im që po bëhesh veprim
Hej vajzë
Sa lart je ngritë
Deri në kupë të qiellit të zemrës

Gjithë këta hapa
Jetës sime
Bëra
Rrugëve që më çojnë andej
E këndej
Hej mike
Tana rrugët më çojnë te ti

Deri te cila ditë
Pranvera e shpirtit
Do t'i ruaj të paardhurat
Mike
Hej mike
Mos harro
Unë jam gati

NËSE

Nëse s'jam unë
S'je ti
Prapë koha ka kohë
Në troje të veta po plaket
Përjetimi
E sotmja është më e re
Se e djeshmja
Me bindje të plotë ta them
Ku je e ku s'je ti
Unë kam një mendim të mirë
Për ty

Ose
Nëse rrugës i biem
Trup e trup
Ti je më e afërta këngë
Më rrënjëgjata bimë
Në tokën time
Të zemrës

*

Çdo gjë në jetë
Ka një emër
Dymbëdhjetë mendimet e mija
Kanë një festë
Edhe pse s'ua di ditën

Mungesa ime
E jotja
Manifestojnë ngjarjet pa
Emër
Mos u vono sonte
Oficeri i shkronjave të ndara
Propozon
Zgjidhje përfundimtare
Do ta marrësh veten me t' mirë
Kundrejt
Dy shenjave të munguara
Do të kemi
Një emër prezent

Si një shfaqje komike
Do të t' hedhë
Era
Një ditë prej vargjeve të mia

PO S'ERDHE

Po s'erdhe
S'më thirre sonte
Shpirtin duhet lënë vetëm
Minus të madh veprimi
Po s'më erdhe
Thirre në emër e gëzove
Sonte
Le të ftohen këto mendime të zemrës
Të bëhen baras me ty
Po s'pate kohë
Në kokën tënde ndryhu
Mbyll të gjitha daljet
Fshehu prej vetes
Po s'më trokite
Te dera
Kujdes
Një pikëpyetje
Do të ma prishë ëndrrën
Një fjalë m'ia thuaj
Heshtjes
E të dalim nga mundësia
Nga pamundësia

GJËRAT QË NDODHIN

Unë dhe e bukura
E gjërave që kanë me ndodh

Ecim dhe ecim e ngjitemi
Majave të kohës që vjen

I flasim diçka njëri-tjetrit
Pak motive me drithërimë

E shohin ngjitjen tonë
T'pavendat e kësaj zhgjëndrre
Që gjithmonë kanë diçka me vend

Poeti dhe ideja e tij
Dhjetëra mija kilometra përpara
Me gjërat që do të ndodhin

Dëgjoj shikim
Dëgjoj
Po vinë të bukura
Të menduarat e poetit

Le të presim edhe pak
Po gëzohen
Gjërat po ndodhin

NJË MENDIM NDRYSHE

Si rregullat e jetës
Edhe ky mendim imi ka rregullin e vet
Rendin e bërjes së jetës
Fuqinë e besimit në njeriun
Ka shumë arsye
Që e bëjnë me mendua
Ndryshe

I plotëson kushtet e lojës
Rregullat e mendimit dhe guximin
I përmbush tana tjerat
Thjesht
Është vetëm i imi për ty
Dhe një ditë tjetër
Nesër

Ka magjinë e jetës
Vetë jetën në të e ka
Është vetë ligji
Që shpërfillë të gjitha rregullat

Sa krejt bëmat tjera
Në një anë
Ka bëmat e veta

Mendimi im ndryshe

LUM POETI

Ali Podrimjes

Përtej ujerave përtej
Dherave
Një gur i qarë
Rënd peshon në dheun
E Dardanisë
Atdheu është gjaku im
Që nuk falet apo
Lum poeti
Po vjen një zë prej Ishullit
Albania
Kosova duel në bregun
Tjetër
Kurë vjen Eni
Prej Çamërie
Si është moti në Ishull
Sivjet
Lum poeti
Vështirë është me udhëtuar
Neper kohë të vështira
Sidomos kur kihet parasysh
Fati i të qenit
Atdheu
Është kallëzim biblik
E Zoti parasheh mirë
Për Tokën e Gjergjit

Për Dardaninë e Rugovës
Si thua ti
Lum poeti
Zoti e donë popullin
E Nënës Terezë

KALLKANI I MENDIMIT

Tek sa e hapa librin
E mendimeve
Një ditë e mirë
Më ngjason me dëshirat për ty
Atdheu im i vogël
Atdheu im i madh

Një kapitull
I shkruar bukur e dhimbshëm
Vepër e bërë veprim
T'kam ëndërruar më ndryshe
Kulmi i gjërave
Që ju dua

Unë po qëndroj kallkan

POROSIA

Të gjitha erdhën prej një fjale
Asnjë ditë më ndryshe se tjetra
Letra
Shkrime letrash
Dhe thirrje
Pa zë

Larg është mbrëmja
Me ardhë një herë nata
Atëherë me ëndërrua

Shikimi yt fshehur tej detesh
Pritja ime të pret ty
Porosia shkon për motin
Merr mirë një herë
Në ishullin tonë

Jeta krejt pritje
E shkruar e Zotit
Për njeriun
Këto janë rregullat e botës

Jam larguar pa asnjë mendim
Shpirti i kapërcen
Kufijtë
Gjithçka bëhet duke menduar

Lëre shpirtin të qetë
Po ku mendon shpirti

E gjithë kjo
Një porosi

Janë shkruar fjalët e shpirtit
Foli tash ato
Me mua

KAH RRUGËTOJNË MENDIMET

Mesditë korriku
Bën vapë
Sa larg shkuaka mendimi
As pasaportë as vizë
Nuk i kërkohet
Kufijve

Te ti pi ujë dashuria
Ushqehet mirë dëshira

Vapë bën vera
Sivjet
Mendimet rrugëtojnë
Rrugëtojnë
Shkojnë e vinë
Gjërat e mia të largëta
Shumë më jeni larguar

Me enden dy – tri fjalë
Nëpër kokë
Parakalojnë si ushtarët
Heshtin
Dhe prapë rrugëtojnë
Drejt teje

Në kronikë përfshihen

Zëra që nuk dëgjohen
Pamje që nuk shihen
Sa larg jeni sot
Ti dhe mendimi im për ty
Jetë
Kështu rrugëtojnë mendimet
Sot

Poet
Shiko drejt
Përtej ëndrrave
Mija kilometra larg
Qindra rrahje zemre
Pastaj
Prapë vetëm se vetëm

Një brigadë mendimesh
S'mund ta ndalin
Shpirti
Që don jetë

Mesditë korriku 2009, Bruksel

DITË PËR DITË MË E VËRTETË JETA

Jeta dhe e vërteta rrallë po i buzëqeshin
Njëra tjetrës
Prej sot apo që moti
S'ka rëndësi
Erdhëm breza të ndryshëm me fat
E pa fat
Ditë për ditë më e vërtetë jeta
Më e pabesueshme e vërteta
Kësaj i thonë zhgjendërr e ligë
Shpejt po ecën koha
As e nesërmja nuk do të jetë ndryshe

Si dashuritë që rrahin në zëmër
Nuk mundesh pa e mund
Vetveten
As njeriu më jo krejt njerëzor
Ose po rrahin zemrat
Më të zemëruara
Jeta buzëqesh veç sa për ta kuptuar
Veten
Njeri vazhdo rrugëtimin ti

Me orë ditë e javë e muaj
Prej rrugëtari
Po më flasin tani me shkronja e numra
Për marrëveshjen e jetës dhe të vërtetës

Si u kuptuam ne të tre
Kam dashur me dasht më shumë
E po
Buzëqeshjes i mbetën pas maje
Shikimet

JETA

Me kujdes more kuptimin tënd
Rrugën e gjatë të vërtetën
Hapat po rrallohen
E nesërmja po vrapon
Po afrohet
Koha nuk është zhgjëndërr
S'është e jotja

Stinët mbushur
Motive me mot të mirë
Për vjet
Me një ëndërr më pak
Agimet tua
Përditë e më ndryshe
Më e gjallë është
Jeta

Ku janë ditët
Lindin a perëndojnë në ty
Ç'kuptim ky
Udhëtim nëpër një gjysmë
Ëndrre

Jetë
Sa të pa parashikuara
Janë
Rrugëtimet nëpër ty

MIRË SE VJEN KOHA E GJERGJIT

Tungjatjeta qielli i bukur i atdheut
Mirëdita
Kohë që nis numërimin mbarë
Ditët e Shqipes
Që shumë vjet ju kemi pritur

Tungjatjeta rrëfim
Ti histori e fisit tim
Dardan

Në murin e dy mijë vjetëve jetë
Janë gurët Ilirikum
Gurë mbi gurë
Deri më sot

E mendimi që zgjohet tani
Është emri që thirret
Kosovë

Mirë se vjen
Ti koha e Gjergjit
Koha që numëron mbarë

DASHURI APO JETË NJËJTË ËSHTË

Me ec drejt dashurisë
Mban rrugës së sipërme të jetës
Gjurmët që i ka lakmi ritmi
I kohës
Ia ndien rrahjet e zemrës
Pranverës

Jeta është vërtetë jetë
Rrugëve nëpër ishullin e dashurisë
Fushave ku shpirti i bën roje
Fjalës
Dhe zhgëndrrën e shkurtë të njeriut
E bën peizazh
Jetë ose dashuri si të duash
Njëjtë është

Po pra
Jeta rrugëton nëpër dashuri
Dhe bëhet vetë rruga nëpër të cilën
Kalon dashuria

Secila dashuri e ka jetën e vet
Secila jetë dashurinë e saj

Një Zot i madh
I krijoi dashurinë e jetën

Jeta është dashuria që banon në vete
Dashuria orë që mat kohën
Dallimi është
Nëse udha t'i fshehë
Drejtimet

Jetë e dashuri njëjtë është
Kohë dashurie është jeta
Kohë jete është
Dashuria

KUSH KAH I KA RRUGËT

Me endet nëpër mendje
Trupi i një fjale të thënë
Nudo
Jehu i saj
Dhe metafora e kuptimit
Që unë e mora si fillim
Dashurie

Zëri i saj
Më tingëllon në vesh
Sa herë bëhet fjalë
Për atdheun
Nga një hap më shumë
Bëjë
Përpjetë vargut
Deri sa të takoj

Koka e fjalës tënde
Sikur më pyet
Përditë
Kush kah i ka rrugët

GJËRAT TONA I KANË GJURMËT ATJE

Te kodra ku frynë fryma
Ca gjurmë lënë dikur
Dy netë vjeshte dhe puthjet tona
Paluar përtej harresës

Që at ditë e sot
Sa fryma e netët
Kanë kaluar
E gjërat tona
Prapë i kanë gjurmët atje

Te fryma ku është kodra
Kujtesa e mbajtur
Mend
Dhe mbrëmja që mungon
Tani
Shikonim njëri-tjetrin
Ballë për ballë

Kodrat tjera përtej
Sikur dëshmitar i një procesi
Që duhet rifilluar
Me shpirt të madh të engjëllit
Ti mike
Pikturon natyrën e një
Dashurie

Dhe këngën që duhet kënduar

Këtu e atje
Një presje në mes
Dhe fjalia vazhdon
Hajt se kodra është
Ku ka qenë

Gjëje natën tani
Dhe takimin

SHËNIME PËR AUTORIN

Jeton Kelmendi u lind më 1978 në Pejë.

Shkollën fillore dhe të mesmen i kreu në vendlindje, ndërsa studimet në Prishtinë.

Vite me radhë shkroi dhe botoi poezi.

Është bashkëpunëtor i shumë medieve, shqiptare e të huaja, ku trajton çështjet të ndryshme kulturore dhe politike.

Si emër Jeton Kelmendi u bë i njohur për lexuesin në Kosovë me përmbledhjen e parë me poezi “Shekulli i premtimeve”, të botuar më 1999.

Poezitë e tij u përkthyen në disa gjuhë të huaja, u botuan në disa antologji.

Është anëtar i disa klubeve ndërkombëtare të poetëve dhe bashkëpunon me disa revista letrare e kulturore, sidomos në gjuhën angleze dhe franceze.

Qenësia e punës së tij në fushën e artit letrar është kujdesi që i kushton të shprehurit poetik, shtjellimit modern të tekstit dhe thellësisë së mesazhit, duke thënë me një gjuhë tepër origjinale dhe të pasur.

Në krijimtarinë e tij veçohet sidomos lirika e dashurisë dhe lirika kombëtare.

Është veteran i luftës së UÇK-së, 1998 -1999.

Është anëtar i Asociacionit të Gazetarëve Profesionistë të Evropës.

Aktualisht punon dhe jeton në Bruksel.

Botoi këto vëllime me poezi

Shekulli i premtimeve, Rilindja, Prishtinë, 1999.
Përtej heshtjes, Faik Konica, Prishtinë, 2002.
Në qoftë mesditë, Faik Konica, Prishtinë, 2004.
Më fal pak Atdhe, Faik Konica, Prishtinë, 2005.
Ku shkojnë ardhjet, Ombra GVG, Tiranë, 2007.
Erdhe për gjurmë të erës, (përzgjedhje) Globus R Tiranë 2008.

Më 2007 botoi dramën *Zonja Fjalë*.

Në gjuhë të huaja botoi përmbledhjen:

Ce mult s-au rărit scrisorile (Sa fort janë rralluar letrat). Zgjedhje poezish në gjuhën rumune.

A breath (frymëmarrje) poezi në Indi

MENDIME PËR POEZINË E JETON KELMENDIT

Jeton Kelmendi është një nga figurat e mëdha të poezisë së sotme

Për të shprehur ndjenja të fuqishme në poezi, nuk ka gjë më të efektshme sesa shkurtësia e vjershës dhe forma e saj e ngjeshur. A nuk e tendos bisha trupin dhe të gjitha forcat e saj kur bëhet gati për të sulmuar? Poezia e Jeton Kelmendit i ngjan këtij imazhi me fërgëllimat e saj të brendshme. Ajo karakterizohet nga ndjenja e masës dhe lakonizmi. Lirizmi i saj i kondensuar arrin të depërtojë thellë në ndjesitë e lexuesve. Me anë të strofave të tij eliptike, ai na kumton në fakt atë çfarë ka më të lartë shpirti njerëzor. Kelmendi është një nga figurat e mëdha të poezisë së sotme. Vepra e këtij poeti kosovar nderon jo vetëm letërsinë në gjuhën shqipe, por letërsinë në përgjithësi.

Athanase Vantchev de Thracy

Paris, më 15 korrik 2009

Poeti kërkon ta shpikë edhe një herë atdheun dhe dashurinë

Jeton Kelmendi ka aq pasion sa duket sikur kërkon ta shpikë edhe një here atdheun dhe dashurinë. Ëndrrën kërkon ta bëjë zhgjëndërr, por edhe të kundërtën. Në poezinë e tij ka diçka të kundërt, që u del përballë erës dhe arritjeve, ai sikur nuk do të arrije, por është luftëtar i kërkimeve. Të degët zbulon rrënjët, te frutat - fytyrat. Kërkon ardhmërinë dhe zbulon të tashmen, kërkon tjetrin dhe zbulon veten.

Visar Zhiti Romë

Janë pesë “kategori” apo “territore” tematike në artin poetik të Jeton Kelmendit

Dashuria, Fjala, Heshtja, Koha dhe Etnia. Ja pesë “kategori” estetike, apo pesë “territoret” tematike të artit, mbi të cilat këndon poeti Jeton Kelmendi në vëllimin e përzgjedhur poetik “Erdhe për gjurmë të erës”. Ani se të gjitha këto lirika i zotëron ndjenja e skepsës (qenia njerëzore është vjelë e harxhuar në gjithçka), në njërin breg të kësaj skepse ligjëron folësi autopoetuk që e gjen shtegun e realizimit të qenies e të esencave jetësore, që i drejtohet një vete të dytë, herë të dashurës, herë një vete të dytë të depersonalizuar apo të sintetizuar si vete kolektive, nacionale, universale, apo herë si vetë alternative e zërit personal lirik. Kurse në “bregun tjetër” qëndrojnë raportet e aktivizuara në mes të këtij zëri-subjekti-folësi dhe Dashurisë, Fjalës, Heshtjes, Kohës dhe Etnisë.

Historisë, Njeriut dhe Shoqërisë. Të mos harrojmë, epiqendër të interesimit krijues, poetik e ka qenësinë artistike të poezisë, kurse aty ndodh dialogu poetik me vetveten, me Tjetrën/Tjetrin, me vetë ligjërimin poetik. Ky procedim i tillë poetik paraqet fatin e mendimit aktiv nëpër “regjionet” e lartheksuara. Së këndejmi, nga pak me një ton e fjalor të tujgun poetik të Azem Shkrelit, poeti prodhon atmosferën e kontrastimeve paradoksale (të tipit të thënieve lirike “ku shkojnë ardhjet”, “ujë i etjes së saj”, “edhe deti mund të thahet” etj.), procedon asisoj, në mënyrë që Fjalën artistike ta “zë ngushtë”, ta sjellë në situatën e “palakmueshme”; aty vjen një nivel tjetër i thënies artistike, ai i klithmës poetike me thënien krejtësisht të dendur, të spastruar, fine; për të arritur, së fundmi, t’ia vërë poezisë edhe një shkallë estetike, edhe një “detyrë”: atë të vetëzbërthimit, të vetëinterpretimit estetik njerëzor, nëpërmes aq e aq nuancimesh e variantesh thëniesore e metaforike dhe, pse jo, edhe fjalëformimesh figurative.

Të lexuara e të sistemuar kësisoj, poeti veç sa e ka thelluar mitologjinë e poetikën personale të krijuar mbi gjakimin lirik dhe mbi situatat arketipore, tek i vë në gërshet ato qoftë me përvojën e vet personale, qoftë me atë kulturologjike apo historike. Nëse këto janë pesë “elementet” mitike, të cilat e përbëjnë bazën e kujtesës dhe atë të të gjitha gjërave, atëherë edhe Dashuria, Fjala, Heshtja, Koha dhe Etnia na dalin si përvojë tejet e rëndësishme personale. Do theksuar se poezia e Jetonit e përpunon gjuhën si subjekt autonom, me vetëdijen moderne ligjërimore për tekstin letrar.

Prend Buzhala shkrimtar dhe studiues

Një heshtje e gjallë e bukurisë me shpirt të qetë

„Poeti Kelmendi, që vjen nga një familje fisnike me rrënjë të lashta të krishterimit shqiptar dhe betejave shqiptare për liri e pavarësi, është i talentuar, i lindur i tillë (1978), tejmatanë Prizrenit historik të Lidhjes Shqiptare të Prizrenit (1878), e nderon sot Kosovën si poet i mendimit të madh.

Poezia e Jeton Kelmendit si një uratë admirimi edhe nga ana e njohësit më të mirë të poezisë shqipe në gjuhën rumune, Marius Chelaru, i cili e vlerëson këtë vepër si „një udhëtim në një botë të brendshme, të sentimenteve multikolore dhe sekondave që derdhen përmes gishtërinjve të kohës, duke e konstruktuar realen në kohën kur koha, nganjëherë, duket se është thuajse „e prekur” dhe e thithur nga poeti, si çdo pjesë tjetër e ndjeshmërisë së dashurisë dhe shpirtit njerëzor”.

Përmes lirikës së tij të qartë e të brishtë, autori i jep kuptim jetës, duke e mundur të keqen si një luftëtar/mendimtar, i cili përmes universalitetit të tij, jep kontribut për çlirimin e popullit të vet. Zoti Kelmendi! Lusim Zotin të përgëzosh evolucionin tënd, e të na bësh të mbetemi përjetë krenarë për faktin se të kemi njohur në Bukuresht, si një misionar i klasicizmit shqiptar të ditëve tona!

Prof. Dr. Xhelku Maksuti Rumani

Verbi poetik i Jeton Kelmendit

Verbi poetik i Jeton Kelmendit është mjaft tronditës, se poeti na zbret nga lartësitë, ku nuk mungon imagjinata dhe ku njeriu konsiderohet shkëmb i një jete, që vlen të shpaloset dhe lexohen mesazhet

Ali Podrimja, Prishtinë

Drita e fjalëve

Më duket se prej shekujsh e mbaj në trup këmishën e poezisë shqipe, ndërsa drita e saj e nxit murlanin në shpirtin tim me vargje të cilat më shërojnë nga vdekja duke i lexuar, apo, duke ua dëgjuar fëshfërimën e mrekullueshme. Fuqia e vargjeve të poetëve shqiptarë buron nga zemra e përjetshme e një dheu të mbrojtur me dashuri dhe vuajtje që e përmbushin misionin e jetës me merita që mbeten në histori. Ja, mbaj në pllakat e shuplakës, shpirtin poetik të Jeton Kelmendit, ndërsa drita e tij më duket e mjaftueshme, ngase buron nga rrënja e fjalëve që i lartëson në drejtim të shikimit, aq sa e kuptoj britmën e tyre edhe në adresën time, një lexues i gjorë, dhe më bën të jem dëshmitar i çastit fitimtar të lotit kosovar. Jetoni është një zjarr i

brendshëm i degdisur nëpër prita e pritje fjalësh që s'të lënë të mbetesh i vetmuar, edhe pse i kaplon nga një here vetmia në largësinë e një mendimi të cilit i janë fshehur rrugët. Poeti shkëput nga mishi i shpresës një mahnitje turbulluese që turfullon me të gjitha hijet që vijnë pas teje, dhe vjeshtat kalojnë këndejpasi si një heshtje e fillimit kur të mbyll e shkuara në vetmi. Kush e din se cila erdhi më parë: “ardhja apo shkuarja”, pyet poeti duke ëndërruar t'i shërojë me fjalë krejt të vetmuarit e botës. Jeton Kelmendi e fiton betejën mendimtare të mundimit duke arritur të bëhet një zë i veçantë i ndërgjegjes artistike të shpirtit shqiptar. Kështu, poemat e tij i japin peshë plotnisë dhe vlerës, duke u shndërruar në stoli të vërteta. Nga do të nisë dita ime e nesërme, ku është hija ime e djeshme, pyet poeti duke i kundruar te guri i padukshëm ëndrrat dhe zgjimin nga ëndërimi

Delikat dhe i sinqertë, poeti sjell në gjykatën e instancës së fundit të gjuhës së tij dhe të gjithëve, çdo gjë të mbrujtur me vërtetësi, dashuri, dyshim apo fitore, në një regjistër personal të mirë strukturuar, që e vë pa kurrfarë dyshimi në qarkun e zërave të mëdhenj të lirikës së sotme shqipe. Poeti dëgjon qetësinë e skalitur në gjurmët e fjalëve, në brigjet e të cilave unë, shtegtar i vonuar apo i ardhur para kohe, nuk jam veçse njeriu me duart e pastra nga bardhësia e të cilave ka marrë fluturimin një pulëbardhë e vetmuar. Dhe ja, dha Zoti një “një çik më vonë”, më mirë më vonë se kurrë, të dalë një “bandit” që din të përkthejë, e të na e sjellë shpirtin poetik të Kosovës kreshnike në veri të

Danubit, në gjirin e gjuhës së një kombi me të cilin na lidh një e shkuar e lashtë dhe e bukur, nga e cila buron edhe fjala më e lashtë dhe më e bukur e nënshtrimit të gjuhëve tona: bukuria. Qoftë i gëzuar dhe paharruar ky çast i bekuar, me poezinë e Jeton Kelmendit ne gjuhen Rumune.

Mihai Antonescu shkrimtar Rumun

Kelmendi është një shpirt i brishtë që din t'i mësoje fjalët të të dashurojnë

Jeton Kelmendi i jep poezisë së tij art dhe shpirt, pra ndjenjë të bukur. Ndjenja e tij poetike përçohet tek lexuesi, nuk mbetet tek autori. Ajo godet mprehtë, gjallërisht dhe hijshëm. Madje hijshëm edhe kur nëpër midis vargjeve ka heshtje. “Sa fort janë rralluar letrat”.

Fjala poetike e Jeton Kelmendit dhe tejkalimi i saj në gjuhën e Emineskut (rumune), si dhe përrimi që i bëhet në këtë zonë të bukur të Favoritit, e zbukuron Bukureshtin me një moment të ri në folenë e pikëpjekjeve shpirtërore ndërmjet shpirtit shqiptar dhe gjuhës rumune të atdheut të poezisë. Kelmendit i vjen keq pse janë rralluar letrat. Neve s'na vjen keq pse fjalët e poetit të veprës së madhe të ftojnë tu bësh ballë betejave të jetës për të mbajtur lart flamurin e atdhetarizmit dhe qytetërimit shqiptar. Poeti e përjeton jetën në Kosovë, Francë, Belgjikë e gjetiu. Ai është një shpirt i brishtë që din t'i mësoje fjalët të të dashurojnë.

Fjalët e tij janë fluturime lirike që të japin dritë për imagjinatë, aftësi, përgjegjësi dhe ekuilibër.

Florentin Popescu shkrimtar Rumun

Poezia e Jeton Kelmendit është një shpërthim autokton i shpirtit shqiptar. Ai i jep poezisë së tij art dhe shpirt, pra, një ndjenjë të bukur. Lasgushi shkruante për yllin e zëmrës dhe gjumin e shpirtit, Jetoni shkruan për hijen e kujtimit dhe shpirtin e fjalës. Ndjenja e tij poetike përçohet tek lexuesi, nuk mbetet tek autori. Ajo godet mprehtë, gjallërisht dhe hijshëm.

Agim Gjakova, Prishtinë

Bukuria e vargut

Ka do kohë që në poezinë shqipe doli para lexuesve një zë i bukur i poezisë. Dhe u lexua e u pëlqye. Vepra e parë nuk ishte e rastit, një zbrazje ndjenjash e një të riu që do të thotë krejt çka ka e çka ndien. Veprat e tjera na bindën se po shkruan një dorë e sigurt e poetit që poezinë e do, e njeh dhe di ta shkruajë. Jeton Kelmendi është poeti i poezisë intelektuale dhe shumë domethënëse, që pavarësisht nga modelet letrare që kishte lexuar, do ta gjejë rrugën e vet poetike me tema

e forma dhe me shprehje e stil të veçantë. Në zemër të poezisë qëndron e bukura artistike si kategori estetike. Në të njëjtën paralele qëndrojnë dashuria e poezia, në pedestalin shpirtëror të poetit. Duke i lexuar poezitë e Jeton Kelmendit na duket se ndeshim tema e motive të shkruara edhe më parë, si ato nga e kaluara historike, nga përditshmëria, nga jeta intime, motive dashurie, ku frymëzohen edhe poetë të tjerë, por mënyra se si poetizon, se si i artikulon ky, është krejt personale. Unë kështu e kuptoj poezinë e tij, që është një prej formave të mundshme të leximit e të interpretimit. Poeti Jeton Kelmendi mpleks në një, dëshirat e veta me të atdheut. Në ndonjë poezi ma përkujton poetin Azem Shkreli, sidomos kur është fjala për kujdesin, respektin e maturinë e fjalës së shkruar: Edhe ky kërkon pedanterinë e fjalës e të mendimit, me një qëndrim prej poeti e intelektual, se fjala e bukur dhe mendimi i qëlluar krijojnë art, krijojnë poezi, krijojnë të bukurën estetike: Prandaj hasim përafrime në shenja autobiografike me ato biografike të atdheut. Metaforat e tij janë tepër artistike, këtu e ka burimin e tërë bukuria e poezisë. Bukuria e bukurive.

Prof. Dr. Xhavit Aliçkaj kritik letrar

Simbolika e fjalës dhe arti i kontrasteve

Ashtu sikurse shkruante Horaci te "Arti poetik" se "poetët duhet të sjellin dobi ose të argëtojnë, ose njëkohësisht të thonë gjëra të këndshme dhe të dobishme", poezia e Kelmendit ngërthen në vete tipare poetike origjinale, sjell të këndshmen dhe të dobishmen para lexuesit, me një stil të kultivuar e gjuhë të dendur me simbole të gjetura, por asnjëherë duke e ngarkuar poezinë. Poezia e tij, diskursi lirik, apo "mimezisi i brendshëm i tingullit dhe imazheve mëton të jetë një modues tematik" (Northrep Fraji) edhe në poezinë e Kelmendit. Ky modues tematik që është karakteristikë e poetikës së tij, ndërtohet nga figura të përpunuara, me vargje të ëmbla, me ritëm të brendshëm e tonalitet impulsiv, shpeshherë me pasthirrma, apo një shkronjë të vetme që mbart shumë shprehësi- elemente këto që i japin kësaj poetike dimension specifik dhe origjinal poetik.

Jeton Kelmendi i përket brezit më të ri të letërsisë shqipe, brez ky i cili ka përjetuar katrahurat më tragjike në Ballkan dhe që tani ecën krah trendëve bashkëkohëse të letërsisë, duke mbart mbi sup një të kaluar të hidhur, të cilën Kelmendi e përjetëson me imagjinatë të bujshme dhe diskurs poetik dinamik.

Poezia e Kelmendit është asociative. Ajo sa evokon perceptime, aq krijon. Ajo është imagjinate aq sa reale. Poeti ec me vargun për të kuptuar skutat e botës, ai gjendet në tehun e paradokseve edhe atëherë kur ndoshta e "ka zënë ora e ligë" (Pas njohjes), por ai ka

në shpirt fuqinë e poezisë për të sfiduar dhe këndej pari
për të triumfuar fjala

Ndue Ukaj Kritik letrar, Suedi

Jeton Kelmendi ka dhuntinë për të gjetur një stil personal, një fushë tematike dhe një botë poetike vetjake, në të cilën lëviz me mjaft zhdërvjelltësi. Pa e shkëputur lëngun poetik nga dramatizmi i mbarimit të periudhës komuniste apo të luftës që e ka prekur deri para do kohe botën në të cilën jeton, përkatësia ndaj historisë dhe qenia e vendlindjes, të konturuara me bindshmëri (për shembull *Atdheu im është atdheu i Zotit/ Qe ma ka dhënë emrin/ Shqiptar*), në shpirtin dhe në vargun e tij qëndrojnë pranë vargut të dashurisë (për shembull: *Dashuri/ Bukuria dhe vargjet se bashku rrjedhin/ Për ty dhe për atdhe*).

Duke e lexuar poezinë e tij nën thjerrën e një analize të fjalorit të përdorur, të proceseve linguistike/stilistike, përmes mënyrës në të cilën e përdor fjalën, Jeton Kelmendi më përkujton nganjëherë njërin nga figurat më të rëndësishme të poezisë amerikane, Charles Olson: *Elementet e fjalorit janë të përkufizuara, por poeti, përmes qëndrimit të tij, (loja e mendjes) është ai që i përdor fjalët në një mënyrë të sofistikuar*. Sofistikimi për Jeton Kelmendin nuk donë të thotë precizitet, por përpjekje për të zhvilluar një fushe semantike sa më të gjerë për fjalën, me të cilën e

vesh vjershën. Dhe për këtë, mund të themi se ia arrin me mjaft sukses.

Marius Chelaru Bukuresht

Vepra e Jetonit është një Kaliforni e fjalës

Po që se të vjen frymëzimi dhe s'e përjetëson në varg, fjalët i merr era. Jeton Kelmendi, jeton në shtjellën e fjalëve që fluturojnë nga fjala në fjalë. Fjala e tij që parashtron pyetje mbi bukurinë është ilaç i mirë për dëbimin e trishtimit. Ai ka dëshmuar një pjekuri brilante me paraqitjen e tij në fushën e poezisë. Vepra e Jetonit është një Kaliforni e fjalës. Monaliza e tij i shikon njerëzit në fytyrë pa u folur. Në vargjet e tij ndjehet Dardania me ritmet e zemrës që trokasën në zemrat e atyre që dashurojnë dhe ndjejnë. Monaliza e tij është femra që i përjetoi të gjitha kënaqësitë që të bëjnë të pavdekshëm. Poeti ka zgjedhur për njësi matëse ritmin e zemrës, peshën e fjalës, forcën e ajrit, ngadalësimin e shpejtësisë, kujtesën dhe harresën. Lasgushi shkruante për yllin e zemrës, ne shkruajmë për gjumin e shpirtit, Jetoni shkruan për hijen e kujtimit dhe shpirtin e fjalës. Mbi shtratin e fjalëve të tij shtrihet vjeshta dhe bie drita. Aty pritet vetëm e dashura, dhe ulet poeti pranë saj të pushojë. Misioni i fjalës së tij është fisnik, artistik, etik, patriotik dhe erotik.

Baki Ymeri, Bukuresht Rumani

Poezia e Jetonit është një pikturë e gjallë që hesht si një hijeshi me shpirtin e qetë

Rruga e fjalëve të poezisë së Jeton Kelmendit, është një dritë magjike që të shpie në tempullin e lirisë dhe dashurisë. “Poeti din të korrespondojë lirshëm me fuqinë e fjalës dhe peshën e saj autoktone. Ai është ai që, po qe nevoja, din të tejkalojë përtej vetvetes, duke e kapërcyer hijen e natës, duke u përballur me të gjitha sfidat e jetës, për të dalë nga terri në dritë. Dhe vazhdon të krijojë poeti pandalshëm, nëpër prekshmërinë dhe paprekshmërinë e shpirtit dhe mendjes. Poezia e Jetonit është një pikturë e gjallë që hesht si një hijeshi me shpirtin e qetë duke ruajtur një ofshamë jetike për të mistershmen”.

Miradije Ramiqi Prishtinë

Një kërkimtar i lirisë përmes trupit të fjalës

„Poezia, për mua është ajo gjë që nuk mund të kalojë tejmatanë kufirit”. Para një dekade, kur kishte vetëm 20 vjet, një kosovar i ri *e dinte* ç’ donë të thotë të humbësh çdo gjë, përveç lirisë dhe vëllimit të parë të poemave. Ndoshta mu për këtë Jeton Kelmendi dëshironte që poezia të arrijë të bëhet një „diç” që do të ketë forcën e përcaktimit të kufijve të paçes dhe dashurisë për të pasur „pak atdhe” Prej atëherë, nga ai vit (1999), ai shkruan. Që dhjetë vjet, ky kosovar i ri shkruan me elanin dhe produktivitetin që beson në fuqinë e fjalës, që mendon se „përtej heshtjes” e pret obligimi moral për të kërkuar lirinë dhe gruan e

shkëlqyer, për të folur për to, për ta mbajtur të pashuar flakën në tempullin e Kosovës.

Marilena Lică (Paris)

Krenaria jo vetëm e bjeshkës së Rugovës, por edhe e miqve të tij

Një emocion i fuqishëm është metafora lozonjare e formuar me thjeshtësinë e të shprehurit, me freskinë e entuziazmit në vargun e dashurisë së Jetonit, sepse melodia e shpirtit të çiltër sjell në ujëvarën e fjalës së tij plotësinë e së veçantës së stilit jetonian. Për mua poezia e mrekullueshme e Tonit është aroma e një flladi të ri në letërsinë shqiptare, që do ta pasurojë atë me një thesar për të cilin shqiptarët e botës dhe jo vetëm ata, kanë filluar të ndihen të mrekulluar. Nuk të udhëton vetëm shpirti shqiptar e znj. "Fjalë", por është thellësia e z. "Mendim" ajo që të zhyt në botën e tij, sidomos në përfundimin e poezisë, aty ku shpallet qëllimi i të shprehurit dhe hapen dyert e fantazisë së kuptimit. Ndiem e nderuar me miqësinë e Jeton Kelmendit, sepse nuk është vetëm krenaria e bjeshkës së Rugovës, por edhe krenaria e miqve të tij dhe e kombit. Zoti e ruajt gjithmonë ndër të bekuarit!

Marije Hysko (Patra, Greqi)

Përfaqësues i brezit të vet

Jeton Kelmendi është një përfaqësues tipik i brezit të vet të poezisë, që u rrit e u zhvillua në rrethanat e pasluftës së Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës. Me rritjen e tij fizike, është rritur edhe poezia e tij. Ai sot në letrat shqipe njihet si një poet i mirëfilltë dhe me emër në qarqet letrare. Nga libri në libër, nga poezia në poezi, Jetoni ka shkuar duke e përsosur stilin e tij. Edhe pse në fillim ka ecur gjurmëve të poetit të mirënjohur rugovas, Azem Shkreli, me kohë Jetoni ka arritur ta krijojë stilin e vet unik dhe personal. Po ashtu, edhe aspekti semantik i poezisë së tij ka shkuar duke u pasuruar me një shumësi temash, motivesh e idesh, duke e bërë atë një emër të respektuar në poezinë shqipe.

Mr. Arben Atashi (Prishtinë)

PËRMBAJTJA

Ne balline e pasme

Kelmendi është një nga figurat e mëdha të poezisë së sotme. Vepra e këtij poeti kosovar nderon jo vetëm letërsinë në gjuhën shqipe, por letërsinë në përgjithësi.

Athanase Vantchev de Thracy

Njeri nga poetet më të njohur të Francës

Jeton Kelmendi ka aq pasion sa duket sikur kërkon ta shpik edhe një herë atdheun dhe dashurinë. Ëndrrën kërkon ta bëjë zhgjëndërr, por edhe të kundërtën.

Visar Zhiti, Romë

Delikat dhe i sinqertë, poeti sjell në gjykatën e instancës së fundit të gjuhës së tij dhe të gjithëve, çdo gjë të mbujtur me vërtetësi, dashuri, dyshim apo fitore, në një regjistër personal të mirë strukturuar, që e vë pa kurrfarë dyshimi në qarkun e zërave të mëdhenj të lirikës së sotme.

Mihai Antonescu shkrimtar Rumun

Dashuria, Fjala, Heshtja, Koha dhe Etnia. Ja pesë “kategori” estetike, apo pesë “territoret” tematike të artit, mbi të cilat këndon poeti Jeton Kelmendi. Kurse në “bregun tjetër” qëndrojnë raportet e aktivizuara në mes të këtij zëri-subjekti-folësi dhe Dashurisë, Fjalës,

Heshtjes, Kohës dhe Etnisë. Historisë, Njeriut dhe Shoqërisë.

Prend Buzhala

Ashtu sikurse shkruante Horaci te "Arti poetik" se "poetët duhet të sjellin dobi ose të argëtojnë, ose njëkohësisht të thonë gjëra të këndshme dhe të dobishme", poezia e Kelmendit ngërthen në vete tipare poetike origjinale, sjell të këndshmen dhe të dobishmen para lexuesit, me një stil të kultivuar e gjuhë të dendur me simbole të gjetura.

Ndue Ukaj

Duke i lexuar poezitë e Jeton Kelmendit na duket se ndeshim tema e motive të shkruara edhe më parë, si ato nga e kaluara historike, nga përditshmëria, nga jeta intime, motive dashurie, ku frymëzohen edhe poetë të tjerë, por mënyra se si poetizon, se si i artikulon ky, është krejt personale.

Xhavit Aliçkaj Pejë